

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ vsakega prvga in tretjega četrtega meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 2. — Naznanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 21.

V Ljubljani, 2. novembra 1893.

Letnik VI.

Kaj je novega po svetu?

Na Dunaju so v državnem zboru razmere popolnoma zmedene. Odkar je vlada predložila poslancem načrt postave, kako naj se znanprej volijo poslanci v državni zbor, da bi smeli namreč voliti tudi delavci, sploh oni, ki nimajo premoženja, pa imajo pošten zaslužek ter znajo brati in pisati, od tedaj ga ni več mirnega trenutka v državnem zboru. Vlada ne ve ali neče povedati, kaj bo storila, poslanci ne, kako bi se držali, kako bi govorili. Danes zvemo z Dunaja: Vlada bo poslance poslala domov ter razpisala nove volitve, drugi dan zopet slišimo: Poslanci ne pojdejo domov, ampak grof Taaffe bo odstopil in kakemu drugemu prostor naredil na mehkem ministerskem stolu. Take so govorice, ki jih trosijo listi vse vprek med svet, a gotovega vendar le nič ni. Gotovo pa je, da se take razmere ne morejo dolgo obdržati, gotovo je, da liberalizmu v Avstriji za pogrebom zvoné; tudi če se še sedaj prime za kako bilko, morda celo konservativno, gotovo je, da je obsojen v smrt in da se bo v Avstriji začelo novo življenje, ako bomo katoličani storili svoje dolžnost. Za zdaj ni še pričakovati nobenih posebnih sprememb, naj pride na krmilo kdor koli; tudi od grofa Hohenwarta ne moremo mnogo pričakovati, ker bi se moral pri vladanju opirati na nemške liberalce in na veter-njaške Poljake. Treba počakati in delati na to, da se vzredi nov rod, ki se otrese sedanjih zvez, katere sklepajo le bogatini med soboj, ter se nasloni na ljudstvo, na one, ki si v potu svojega obraza služijo vsakdanji kruh, ki vedo, kako težko se zasluži, in kako varčno treba zato ravnati s troški. To se bo pa zgodilo le takrat, ako bode svet prešinjala krščanska vera s svojimi nauki, da smo ljudje vsi bratje, da ima vsak človek svoje pravice in svoje dolžnosti in da je vsakdo za svoja dela odgovoren večnemu Sodniku, ki ne pozna nobenega denarja in nobene stranke, ampak vsakemu povrne po njegovih delih, kar je zaslužil, dobro ali hudo. — V državnem zboru je

slovenski poslanec Pfeifer v odseku za premembo bramborskega zakona povdarjal, naj se pri sklepanju te postave ozirajo na davkoplačevalce ter naj jim ne nakladajo novih davčnih bremen, ker že sedanje prenašajo le z največjo težavo. — Slovenski poslanci so tudi vprašali ministra Taaffeja, zakaj se ne dovoli slovenskim visokošolcem na Dunaju ustanoviti slovensko-katoliškega dijaškega društva „Danice“. Vzrok namreč, katerega navaja namestnik dunajski, da zato društva ne dovoli, ker bodo v slovenskem jeziku v društvu govorili in zborovali, ne zadostuje poslancem, ki pravijo, da je mnogo drugih društev na Dunaju, ki tudi zborujejo v ne-nemškem jeziku, zato bi morala vsa ta društva prenehati, ako bi bil ta vzrok veljaven. Tudi belo-modro-rudeči trak kot društveno znamenje ni oblastvu všeč, vendar poudarjajo poslanci, da so bile narejene v takih barvah slovenske zastave, s katerimi so Slovenci l. 1883 pozdravljali svojega cesarja, ko je prišel na Kranjsko. Nad takimi barvami se torej ne more nikdo spodtikati. Pravijo pa, da poglavitni vzrok, radi katerega toliko zavirajo osnovanje tega društva, je ta, ker je društvo katoliško, ker mladeniči, ki snujejo to društvo, tudi na Dunaju ne pozabijo svoje katoliške vere. Vsa čast takim poštenim našim rojakom! Le stanovitni naj ostanejo, vse težave se bodo premagale in sedaj vladajočo temo pregnala bode „Danica“, katere se z njimi vred veselimo tudi vsi drugi Slovenci. — Poslanca Coronini in Gregortič sta vprašala, kedaj da bo vlada že vendar osnovala v Gorici toliko potrebne slovenske ljudske šole.

Na Češkem imajo še izjemni stan, še se ne morejo v Pragi in okolici po shodih in društvih tako prosto gibati, kakor bi radi; zaradi tega češki poslanci na Dunaju na dolgo in široko pripovedujejo, kake krivice se godé Čehom; le to je škoda, da jih v teh zmedenih razmerah v državnem zboru skoro nikdo ne posluša. Kaže se, da izjemno stanje v Pragi ne bo več dolgo trpelo,

ker ga vlada misli sama razveljaviti, predno dá poslancaem priliko izreči, da tukaj ni prav ravnala.

Dunaj je sedaj brez glave. Odstopil je namreč dunajski župan, zagrizen liberalce, katerega so posebno hudo podpirali, ker jim je pri „křtu“ takó rad šel na roko. Krščanski mestni očetje so se dolgo zaganjali vanj, prijemali ga pri vsaki priliki, zakaj tako slabo gospodaril, a župan se je držal županskega stola, kakor klop kože. In še-le sedaj, ko se je zvedelo, da je skoro milijon gol-dinarjev porabil za neke mestne reči, ne da bi bil mestne svetovalec zato vprašal, je bila mera polna in župan je moral odstopiti.

Na **Ogerskem** je vlada poslance poslala domov. Kuja se namreč ta židovska liberalna vlada, ker ji cesar ne dovoli, da bi vsprejela na Ogerskem postavo, po kateri bi se smeli ljudje ženiti samo pred posvetno gosposko in sicer hudo in kristijani vse vprek. Ogrji vedno bolj kažejo

svoje sovraštvo do Avstrije in tam bo treba krepke roke, da bo napravila zopet red ter vrnila tlačanim narodom njih pravice.

Nemčija, sicer vedno glasna, sedaj bolj molči, zadovoljna je najbrž nemška vlada, da ji je državni zbor dovolil denar za nove vojaške potrebe. Sedaj se kuje orožje, lijó topovi in napravljajo bojne ladije vse seveda v blagor ljudstva.

Na **Francoskem** so imeli velike slavnosti, ko so prišli tje kaj ruski pomorski vojaki. Francozi so napravljali Rusom na čast velikanske slavnosti, kjer so poveljevali prijateljske razmere med rusko in francosko državo. Po cerkvah glasile so se zahvalne pesmi in v posebnih govorih so francoski duhovni pojasnovali svojim poslušalcem, kako ruski vojaki vestno opravljajo svoje verske dolžnosti, kako da hodijo ob nedeljah v cerkev, ter da prejemajo o velikonočnem času sv. obhajilo.

Cerkev in šola.

Podoba iz življenja

(Dalje.)

40. Pravo bogastvo — čista vest.

Zelo bogat Američan je prišel nedavno k spovedi in priznal spovedniku, da si je pridobil večino svojega imetja po krivici. Skoro vse svoje bogastvo je pokradel skrivaj iz državne blaginje, česar nikdo ne slutí. „Nimam

več mira v svoji vesti,“ pravi bogatin, „in bi rad dobil sveto odvezo, da se zopet naseli mir v mojem srcu.“

„Vrni se prej domov,“ dé nato duhovnik, „in natanko preračunaj, koliko krivičnega imetja imaš. Zakaj, ako ni povrnjen zadnji vinar pravemu posestniku, ne more biti odpuščeno niti v tem niti v prihodnjem življenju.“

Mož je odšel in preiskaval in računil več dni. Vrní pa se je potem tudi k duhovni ku in se skesano obtožil

Listek.

K očetu!

Zgodaj zjutraj je bilo.

„Ali je tu pot v Plizno?“ vprašalo je desetletno dekletce po poti gredočega kmeta.

„Da“, bil je kratek, skoro osoren odgovor, in kmet je šel svojo pot naprej. — — —

Bilo je popoldne, in dekletce še vedno na poti. Slabotno je bilo, skozi natrgani slamniki so jo pripekali solnčni žarki v čelo, tudi čevljički ji niso več varovali majhnih, nežnih nožic.

„Ali se gre tukaj v Plizno?“ vpraševalo je dekletce iz noga.

„Seveda, drago dete. . . Kaj pa bi rado tam v mestu?“

Dekletce je šlo naprej in ni dalo odgovora. Krčevito so se mu tresle ustne, ni moglo odgovoriti staremu, prijaznemu gosdodu, ki je ustavil svojega konja, ko je zavzel zagledal deklico žalostno, hiteče dete vprašal, kam in zakaj gré.

Padala je že rosa, in neprenehoma je hitela mala Anica dalje; toda joj! nožice so odpovedavale, sesti je morala na kamen, z mahom porasten, kraj ceste, da se odpočije. Trudna in zdelana je bila, ko je sedela tako sključena ob cesti, obraz si zakrivala z nežnima ročicama,

na kateri so se razpustili lepi svetli kodrci: Anici so pridrlé sedaj solze v oči.

„Dekletce, kaj delaš?“ vpraša jo nenadoma sočutne mil glas.

„Glej nikdar radovedna!“ doda nekdo drug, . . . in Anica, ki se je ozrla pri teh besedah, zagledala je pred seboj zelo gospo na strani mladega gospoda.

„Kaj delaš tukaj?“ vpraša Helena — tako se je imenovala mlada gospa — prestrašeno deklico in stopi bliže.

„V Plizno grem“ . . . dé Anica plašno.

„Čuješ Karol (premljevalec je bil Helenin brat) — dete gre v Plizno . . . in še dve dobri milj je do tja. Ali pa veš, dete moje, da je to še zelo daleč?“

Anica je odmajala z glavo in si obrisala dve veliki, težki solzi iz oči.

„Zakaj pa greš v Plizno, dete moje? Ali si že kaj večerjala?“

Anica je dejala, da še ni.

„Ali si morebiti opoldne kaj kosila?“

Zopet je deklica odmajala z glavo.

„Karol, ubogo dekletce je gotovo lačno.“

„Gotovo“, pritrdil je brat in zazdehal.

„Kako ti je ime?“

„Anica.“

„Torej Anica, sedaj pojdeš z nama in dobiš kaj večerje. Peš v Plizno! To je vendar neverojetno! — Pojdi

vseh svojih grehov. V znamenje, da se je res spreobrnil dal je svojemu spovedniku velikansko svoto denarja, pet in pol milijona dolarjev.

„Vzemite ta denar, prečastiti gospod, in vrnite ga državnemu zakladu, da se zopet lahko rabi v blagor cele dežele.“

Duhovnik je vzel denar, izročil ga državnemu zakladniku, bogati milijonar pa, ki je bil morebiti sedaj osi-roščen, dobil je, česar je želel: Sveto odvezo in z njo mir srca. Duhovniku v spovednici vsi ti milijoni niso bili več, kakor pest prazne slame — zakaj bilo je krivično blago.

41. Splačal ga je.

Gospodič iz mesta potoval je v družbi veselih tova-rišev po deželi. Imel je pa to slabo navado, da se je s kmeti, katere je srečal, rad ponorčeval, jih razne stvari popraševal in se potem smejal njih priprostim odgovorom. Tako je prišel tudi v neko vas, kjer je stalo sredi vasi znamenje. Slučajno pa pride tej družbi priprost kmetič naproti in sreča jih ravno pri znamenju. Tedaj pa stopi oni gospodič k njemu in pravi:

„No, očka, povejte mi no, kaj pomeni to znamenje, kateremu ste si tako spoštljivo odkrili.“ Kmetič pa pravi: „Tukaj se je pred leti zgodil velik čudež in morebiti bo tudi vam pomagano, ako pokleknete pri tem znamenju in zmolite par očenašev.“

„Kakšen pa je bil ta čudež?“ vpraša radovednež dalje.

Anica! Po noči ostaneš pri nas, jutri se pa že zmenimo, kako pojdeš naprej.“

Anica je šla za ljubeznjivo gospo in njenim bratom.

Po širokem drevoredu so šli ob krasnih nasadih in kmalu stali pred mogočnim poslopjem, podobnim gradu, ki se je lesketalo samega bogastva. Stopili so v grad.

„Tilka, daj sirotki kaj jesti! Gotovo je lačna. Potem se že dalje zmenimo.“ Tako je naročala prijazna gospa služkinji.

Tilka je prijazno prijala trudno dekletce za tresoč se ročico in jo peljala v kuhinjo.

V bližnji sobi je opisovala med tem Helena kaj živahno pretekli dogodek in kazala posebno veselje da ji je poslal Bog na tako čudovit način varovanko.

„Rada bi pa le vedela, kaj deklico tako vleče v Pizno“, podarjala je Helena. — „Drug klobuk in druge čevlje ji moramo pa vsekako dati; morebiti bodemo dekletce jutri lahko še kaj spremili, ako se res tako mudi. Čudno dete!“

„Koga misliš, Helena?“

„A vi tukaj, ljubi oče! ravno pripovedujem o ubožni k večjemu desetletni deklici. Zapuščena je sedela na nekem kamnu ob cesti ter dejala, da potuje v Pizno.“

„Tudi jaz sem srečal deklico“, rekel je prijazno stari gospod. „Vprašala me je, kako daleč je v mesto. Hotel sem dekletce ustaviti, pa se ni dalo, šlo je kar naprej. Kje pa je?“

„Veste, dragi gospod, tukaj se je pred leti ravno tak gospod, kakor ste vi, spametoval.“

To rekši, kmetič odide, tovariši pa zaženo glasen smeh. Gospodič se je res spametoval, kajti odlej je pustil ljudi pri miru s svojimi neumnimi vprašanji.

42. Spovedna molčečnost.

Francoski kralj Henrik IV. je vprašal nekdanj svojega spovednika Cottona, duhovnika-jezuita: „Kaj bi storili, ako bi se vam kdo izpovedal, da se je zarotil z drugimi proti mojemu življenju?“ — „Skušal bi ga,“ odgovori duhovnik, „na vse mogoče načine odvrniti od tega.“ — „Kaj pa tedaj,“ vprašuje dalje kralj, „ako bi ne hotel poslušati vašega sveta?“ — „Tedaj bi prišel zraven, in skušal zaprečiti zločin,“ odvrne jezuit. — „Koliko bi pa bil boljši z vašo pomočjo, ako bi planili zarotniki nad mene z bodali?“ — „Stopil bi,“ pravi duhovnik, „med vas in morilce, in strel ali bodalo bi moralo prodrati prej moje prsi, predno bi zadelo vaše; a spovedne molčečnosti ne smem nikdar prelomiti!“

43. Skopuh — kaznovan.

V večjem mestu živel je velik skopuh. Zjutraj nikoli ni zajutrkoval, ampak do desete ure ležal je v postelji. Potem je šel na sprehod, pa le za malo časa, da bi ne strgal čevljev. Kosil je pa tam, kjer se je za malo denarja dalo veliko jedila. Večerjal je suh kruh, ali pa je šel k sorodnikom in je tam kar prisedel k polni skledi.

„V kuhinji, oče. Tilka ji dá kaj jedila;“ potem ko se okrepla, pomenimo se že kaj z njo.“

V tem priteko v sobo tri mlade deklice, Karolove hčerke, veselo poljubijo staremu gospodu roko ter delo odložitvi radostno pripovedujejo dnevne dogodke. „Čakajte, sedaj vam pa še jaz nekaj pokažem“, pohvalila jih je Helena in izginila iz sobe.

Tilka je sedela pri delu v hramnici poleg kuhinje.

„Kje je tuja deklica?“ vpraša Helena.

„Na pragu pri vratih“, odgovori Tilka in dela naprej.

„Pri vratih ni nikogar, Tilka!“

„O pač, gospica“, odvrne služkinja in odloži delo ter stopi počasi k durim.

„Saj res, šla je. Tukaj je sedela po večerji, ko sem šla na delo“, pripomnila je sedaj. „Vedno je pogledavala na nebo — kako je pobožno, dobro to dete, mislila sem si — sedaj pa vidim, gospica, da je bilo dekle hinavsko, kakor sploh taki potepenci. ... Moram precej pogledati, ali ni odnesla kake srebrne žlice — takim ljudem ni za-upati!“

„Ali ji nisi rekla, naj ostane tukaj čez noč?“ vpraša jo Helena, povsod iskaje izgubljeno dekletce.

„Rekla sem ji to, gospica, in na vrhu še, da bode imela lepo posteljico v čimnati: a tako brezčutno me je gledala, kakor bi ne umela besedice.“

„Ubožica, zdelo se mi je zelo nesrečna“, dejala je Helena, užaljena, da ne more več tolažiti male varovanke.

Tako mu je teklo življenje, on je hujšal, kupec denarjev v stari omari pa se je večal.

Slučajno pa začne ob istem času skopariti še drug človek. Ker je vedel, da je prvi skopuh pravi mojster v skoposti, poprosi nekega dne mlajši skopuh onega, naj pride večerjat k njemu, da ga podučí v skoparjenju.

Mojster skopuh res pride. Pa koj zareži nad mlajšim:

„Ti hočeš postati meni jednak, pa prizigaš luč? Jas ne rabim nikake luči. Saj lahko tudi v temi jeva in se pogovarjava.“ To reče in vpihne luč. Onemu to silno ugaja, češ, od tega se bom marsikaj naučil.

Na to pa gre mlajši, da prinese svojemu gostu kaj večerje. Ker teme ni bil navajen, tava po sobi, proti

omari za jedila. Pa v temi ni zadel prave omare, ampak stekleno s steklenicami, kupicami in drugo posodo. Ko hoče omaro odpreti, jo po nerodnosti na se zvrne, da se omara razbije in posoda gre na tisoč koscev. Sam pa je bil od stekla ves porezan, da mu je kri kar lila po obrazu in po rokah. Ves nevoljen in jezen požene skopuha mojstra po st. pucah, sam pa pošlje po zdravnika. Dolgo je trpelo, predno so se mu rane zaceliše, in ko je dobil zdravnika račun, se je kar vstrašil.

To mu je bila kazen za njegovo skopost. Pri tem pa je bilo vendar to dobro, da v prihodnje ni več tako skoparil.

Razne novice.

† Župnik Blaž Artelj.

Umrli je dne 27. okt. po noči v Kranjski Gori ondolni mnogoletni župnik pred. gosp. Blaž Artelj. Rajni je bil rojen dne 3. febr. 1822, posvečen pa dne 3. avgusta 1845. leta. — V pokojnem župniku izgubili smo blagega in za vse dobro vnetega duhovnika, neustrašenega domoljuba, zvestega prijatelja, veselega družabnika, sploh vsega spoštovanja vrednega moša. — Blagemu rajnemu podeli milostivi Bog večni mir! — Pogreb je bil v ponedeljek ob 10. uri.

„Dala bi ji bila kako obleko, klobuk in trdneje čevlje ter bi jo peljala v Plzno. — Morda pride revica nazaj, in če pride, pošlji le precej po me, Tilka!“

„Ako pride, naznanim vam precej, gospica“, pritrdi dekla, in gre zopet na svoje delo.

Toda Anica se ni vrnila. Porabila je bila priliko, ko je lahko skrivaj zapustila grad, in sedaj je bila že precej daleč. Ko se je popolnoma stemnilo, skrila se je v kup slame, ki je bil pod nekim kozolcem na polju. Rada bi bila šla vso noč naprej, a se je bala.

„Danes se nam je naključilo nekaj posebnega, gospod jetnišničar,“ pripovedoval je korenjašk mošak, paznik Plzenskih kaznjencev, svojemu načelniku. „Zunaj smo dobili majhno, jokajočo dekletce, in družega ni kazalo, kakor da je je vzela moja žena seboj domov. Priimka njenega dosedaj nismo mogli spraviti iz nje, povedala je samo, da ji je ime Anica. Meni se zdi, da je prišla kaknega kaznjenca obiskat, pa ne moremo od nje zvedeti, ni, od kje je prišla ni, zakaj.“

„Privedite dekle sem“, odvrne jetnišničar, „moja žena ravno potrebuje deklice, ki bi ji nekoliko pomagala pri gospodinjstvu. Mogoče, da bode dobra za to.“

Za nekaj časa je stala Anica, tresoč se na celem telesu, pred jetnišničarjem. Bila je res lep otrok.

„Od kod si prišla?“ vpraša jetnišničar prijazno.

„Iz T. . .“, Anica tiho odgovarja.

(Duhovniške premembe v ljubljanski škofiji) Č. g.

Alfonz Levičnik, kapelan v Cerknici, je imenovan za kn. šk. dvornega kapelana in ordinarijatskega tajnika. Na njegovo mesto pride č. g. Anton Lavrenčič, novomašnik v Vrhpolju nad Vipavo. Č. g. Anton Mali, kapelan v Podbrezju, je imenovan za farnega upravitelja v Naklem.

(Novi zvonovi) posvečeni so bili dne 19. okt. pri tukajšnjem dvornem zvonarju Al. Samassi za nastopne cerkve: trije za farno cerkev na Slapu pri Vipavi (teža: 1035 kg., 591 in 306,5 kg.); eden za farno cerkev za Preloki (teža: 1039 kg.); eden za podružnico Zelše.

Moša se osupnjeno spogledata.

„Morebiti celo peš?“

„Da, gospod“, odgovori dekletce še bolj boječe.

„Zakaj si prišla sem?“

„Da bi videla očeta.“

Po teh besedah ubogo dete glasno zajoka.

„In kdo je tvoj oče?“ prijazno vpraša jetnišničar.

„Pišejo se Rženi“, odgovarja deklica.

„Slučajno so trije Rženi tukaj: neki Jožef, Pavel in Anton“, pripomni jetnišničar pazniku, „Deklica, ali je tvojemu očetu ime Jožef?“

Anica ni nič odgovorila, vznemirjena je bila zavoljo hudega dnevnega in nočnega napora tako, da se skoro ni več ovedela.

„Ako je Jožef“, govoril je jetnišničar sam s seboj, „ta je do cela pokvarjen, zloben človek; ravno danes mu je bilo treba dati dvojne sponse, ker je skušal pobegniti, — ta ni vreden take hčerke. — Pojdi torej, malčka, poiskali bomo tvojega očeta.“

Prijel je dekletce za tresočo roko in je peljal po dolgih temnih hodnikih ob začrnelih, mokrotnih zidovih na trdnjavo za jetnike. Žalostno so odmevali pod samotnimi oboki težki koraki jetnišničarja in paznika. — Dolg, širok je bil grob, po katerem so sedaj hodili, grob, v katerem so pokopana še živa srca, srca katera je v tej strahoviti tišini skoro slišati kako bijejo. Vse govori, ta o zločinih, o strahnih, po ostrih postavah vkovanih strasteh.

v cerkniški fari (teža: 249 kg.) in eden za podružnico v Budgancji vasi v žužemberški fari (teža: 104 kg.).

(Duhovniške premembe v lavantinski škofiji.) Č. g. L. Kramberger, župnik v pokoju pri Svetem Križu na Murskem polju, je umrl dne 15. oktobra v 74. letu in v. g. Janez Sribar, kn. šk. duhovni svetovalec in dekan v Skalab, v 68. letu svoje dobe. Dekanijo Skale oskrbuje začasno č. g. P. Smrečnik, župnik v St. Ilju. Č. g. Ivan Medvešek, kapelan v Skalab, postal je ondi provizor. Č. g. novomašnik Jakob Vindiš pride za kapelana v Skale. Razpisana je imenovana župnija do 1. decembra t. l.

(Knjige družbe sv. Mohorja za l. 1893.) D. čna naša družba sv. Mohorja izdala je svoje družbine knjige za l. 1893, katere se baš sedaj razpošiljajo Mohorjanom širom slovenske zemlje in izven našega ozemlja. Letošnje družbine knjige, katere je družba poklonila svojim udom, pa so: 1. „Jeruzalemski romar. Opisovanje svete dežele in svetih krajev. Spisal dr. Frančišek Lampe. II. zvezek.“ 8°. Str. 177—366. — 2. „Življenje srečen pot. Nauki, vzgledi in molitve za mladeniče. Spisal Anton, Martin Slomšek, bivši knez in škof lavantinski.“ 12°. Str. 442. 3. — „Kitajci in Japanci. Spisal Josip Stare.“ 8°. Str. 143. — 4. „Naše škodljive rastline v podobi in besedi. Opisal Martin Cilenšek, profesor na deželni gimnaziji v Ptuj.“ 8°. Str. 129—288. — 5. „Na krivih potih. Povest. Priprostemu ljudstvu v pouk in zabavo spisal Žaljski. Slovenskih Večernic XLVII. zvezek.“ 8°. Str. 144. — 6. „Koledar družbe sv. Mohorja za navadno leto 1894.“ Vel. 8°. Str.

160+112. — Ker bo „Domoljub“ kakor druga leta itak i letos obširneje spregovoril o teh knjigah, jih danes le kratko navajamo, želeč, da jih Slovenci s prav mnogim veseljem sprejmo in prav marljivo beró ter se iz njih pridno učé prave ljubezni do Boga, domo vine in cesarja! Bodi!

+ 4.

(Volilni shod.) Iz Sevnice 23. okt.: Danes se je vršil pri nas volilni shod. Ob 1/4. popoldne so se zbrali možje iz kmetov in iz trga, ter izvolili na predlog gospoda notarja Veršeca tukajšnjega župnika za predsednika. Ta predstavi zboru vladnega zastopnika, gosp. deželnega poslanca Mihaela Vošnjaka, deželnega poslanca g. cesarskega svetnika Jermana, in kandidata za mesta in trge g. dr. Jurja Hrašoveca, odvetnika v Celju, ter pozdravi vse navzoče. Potem dá besedo najprej g. državnemu poslancu Vošnjaku, ki nam zanimivo razloži zunanje in notranje stanje naše države, razjasni zlasti sedajno puerče vprašanje o volitveni reformi in izjemnem stanju v Pragi, ter poroča o svojem delovanju v državnem zboru ter zatrjuje, da se bo, kakor dosedaj, vedno držal starega slovenskega gesla: vse za vero, dom, cesarja. Zbor se mu zahvali za njegov trud ter mu enoglasno izreče svoje zaupanje. Za njim poroča g. ces. svetovalec Jerman o deželnem zboru, kjer se, kakor znano, slovenskim poslancem slabo godi valed neobitnosti liberalne večine. Razložil nam je nov vladni predlog, ki bi kmetom vsaj nekoliko koristil, ako bi bil sprejet. Tudi temu poslancu so navzoči svoje zaupanje izrekli. Za g. Jermanom je nastopil kandidat dr. Hrašovec, ki se je v prelepem govoru, ki je vsem vzočim do srca segel, volilcem predstavil in priporočil.

Naposled so stali pred vrati, na katerih je jetnišničar odmaknil majhno deščico. Zarahčen surov obraz se je prikazal pri odprtini in z zoprnim poudarkom vprašal, kaj da hoče jetnišničar.

„Vaša hči je tukaj, rada bi vas videla“, pravi jetnišničar.

„Hči — hm! Kaj vam še ne pade v glavo“, odvrne zamolklo jetnik. „Nimam nobene hčere; da bi jo imel, ne zadržalo bi me živo bitje tukaj!“

„Oče!“ zakliče Anica. Ko je stopil sedaj kaznjeneec še bliže odprtine v vratih, zakrilo si je dete preplašeno obraz in tiho ihtelo: „Ta ni moj oče“

„Povprašali bomo torej drugega“, odvrne dobrosrčni uradnik in pelje dete k drugi celici. Prijazneje kakor prej izpregovori tukaj pri vratini odprtini: „Pavel, vaša mala Ana je tu, ali je nečete videti?“

„Ana?“ bil je odgovor — po dolgem molčanju, — „da, poznal sem nekda neko Ano, — a ta ni bila dete — prebodel sem jej srce. Bog mi bodi milostljiv! Pojdite ne vznujajte mi bolesti, moja ni“.

Zopet je vskliknil otrošk glas: „Oče!“ Jetnik je stopil k odprtini, mladostno lice, plave oči so zrle vanj nedolžno. Zagledal je jokajoče, proseče detetovo oko. Otožnost mu je legla na obraz, globok vzdih se mu je izvil iz prs, omahnil je nazaj na svoje ležišče, rekoč: „Pojdite proč ž njo, ne morem gledati te nedolžnosti, ne morem!“

Anica je zopet tiho jokala: „Ta ni“, in stari prijatelj jo je peljal k tretji celici, zopet odmaknil deščico v vratih in zaklical:

„Anton, mala deklica je tukaj, Ana, vaša hči, rada bi vas videla“.

„Kaj, kako?“ odmevalo je iz ječe.

„Vaša hči“.

Zarožljale so verige in v odprtini se je pokazal možki obraz, lep, bolesten. Videti je bilo, da mož ni prav umel, kaj žele od njega. Zato se je stegnil, kolikor so dopuščale spona in se ozrl na objokano deklico. To je bilo otroku preveč, kar kriknilo je: „Oče! Oče!“ in omahnilo ob jetnišničarju na tla.

„Anica! Dete moje!“ vsklikne sedaj jetnik, in krčevito mu je zategnila bolest ustni. „Kako prihajaš k meni?“

Jetnišničar je v tem zopet ovestil deklico.

„Ali hočete da jo pustim k vam?“ vpraša kaznjeneec.

Jetnik si je zakril z rokama obraz. Jetnišničar je odprl težka vrata in deklici dovolil stopiti v celico. Objel je oče svoje dete.

„Oče!“ — „Anica!“ čulo se je še v temni celici, potem pa dolgo le tiho jokanje. Naposled je dvignil kaznjeneec glavo svoje hčerke, katero je bila naslonila njemu na prsi — kako strahovito so tu rožljale njegove spona! — in ji gledal v oči. Nekaj časa se je obotavljal, nato jo poljubil, pogladil ji sretle kodrce in jo vprašal: „Zakaj si prišla, Ana?“

Živahno odobravanje med govorom in po govoru je pokazalo, kako je govornik vsem iz srca govoril. Gotovo bi bil ta gospod sposoben poslanec, in bili bi lahko ponosni nanj. — K sklepu je še g. Hribar iz Celja v daljšem govoru navzročje navedel za slovensko stvar in zlasti, kakor tudi g. kandidat, za slovensko in krščansko šolo. S trikratnim živoklicem je potem predsednik zborovanje zaključil. Bog daj, da bi lepe besede, ki so jih naši ljudje pri tem zborovanju slišali, prav obilen sad rodile, da bi postali močje zavedni in neopogljivi značaji.

(Osnovni shod) katoliške delavske družbe v Idriji je bil v nedeljo dne 29. oktobra kaj slovesen. Bil je za Idrijo to katoliški shod v malem. Dasi je bil vstop dovoljen le povabljenim, vendar je bila udeležba mnogobrojna. To kaže lepo število Idrijskih delavcev in njih prijateljev, ki so se pri zborovanju oglasili, da vstopijo. Že prvi večer se jih je vpisalo 181. Osnovni shod sta osebno pozdravila tudi idrijski poslanec F. Stegnar in g. dr. Krek. Posebno zahvalo je dolžna Idrija gosp. doktorju za prekrasna govora, dopoldne v cerkvi in ob shodu zvečer, v katerih je dokazal, kako primerno, potrebno je, da se družijo delavci na katoliških načelih. Pozdravov iz raznih krajev je prišlo shodu trinajst. Ko je bil odbor izvoljen, sešel se je precej k seji in v prvi seji imenoval prvega svojega častnega člana rojaka g. prof. Jan. Gnjazdo v Ljubljani. Izrekamo željo: Bog daj vstajnosti še nadalje onim, ki so tako težko pričakovali trenutka, da se osnuje društvo, in marsikaj pretrpeli, pripelje naj tudi še marsikoga v njih krog! Družbo samo blagoslovi naj Bog, vrlim odbornikom pod načelništvom gospoda dekana pa

obilno prospeha! — Mej drugimi pozdravi došel je tudi brzojavni pozdrav Konserv. obrtnega društva v Ljubljani, želeč novemu društvu obilen prospeh pod starodavnim geslom: Vse za vero, dom, cesarja!

Blagoslovljenje križnega pota.) Z Police pri Višnji gori. Na 22. pobinkočno nedeljo praznovati smo prav lepo cerkveno slovesnost, namreč blagoslovljenje novega križnega pota, katerega so prišli blagosloviti prelat, g. o. Jožef iz ljubljanskega frančiškanskega samostana Priserčno in najtoplejšo hvalo jim očitno izrekamo tudi u prelepi govor, v katerem so prav lepo in ganljivo pripočeli prelepo pobožnost sv. križnega pota. V smislu resolucije I. slov. katol. shoda je bilo slikarsko delo naročeno pri domačem umetniku, akademičnemu slikarju Simonu Ogrin-u na Vrhniki. Slike je napravil velike, kolikor je prostor v cerkvi dopustil. Tudi so slike prav lepo in z umetniškim okusom izvršene v splošno zadovoljnost in obeno pohvalo. Dotične okvirje je prav okusno izdelal tudi domačin, namreč poslatar Jakob Grum v St. Janzu na Dolenjskem. Bog daj, da bi novi križev pot, ki je v resnici lepa krasota cerkvi, mogočno vplival na ljudi ter jih podpiral na poti trpljenja!

(Zvonovi; letina.) Laporje pri slovenski Bistrici. Dne 23. kimovca dobili smo 4 nove zvonove za župnijske cerkev v Laporji, vili jih je Denzel v Mariboru. Zvonovi tehtajo 58 starih centov. Prav ganljivo je bilo gledati, ko so peljali na vozeh okinčane skozi slovensko Bistrico. Dekanijski zvonovi so svoje sosede pozdravljali in ob enem so bistriški godci igrali tje do Laporja, med potem slišati se je pa že mogočen strel iz 20. možnarjev. Ko so pri-

„Vas sem hotela videti, oče,“ in zopet se je povesila otrokova glava na jetnikovo srce.

„Kako si pa mogla sem priti?“

„Peč.“

„Tako daleč?“

„Da, oče!“

„Ničesar ni bilo slišati, kakor rožljanje spon, zakaj jetnik je pritisnil tesneje na srce svoje dete.“

„In kako si moglo, dete, zapustiti njo — svojo mater?“

Mirno in boječe je to vprašal, odgovora ni bilo. Plašen pogleda detetu v oči; ustnici otrokovi sta se tresli.

„Povej mi — naglo!“

„Mati so umrli, oče!“

Zdrgetal je jetnik, in glava njegova je omahnila detetu v naročje. Dolgo je glasno jokal, grenko in silno. — Jetnišničar in paznik sta stala med vrati, tako ganljivega prizora še nista videla. Polagoma zmagovala je njegova močnatost hudo boleost in glasen jok je prehajal v tiho ihtenje.

„Anica, kdaj je umrla? Uboga žena! Ubogi otrok!“

„Ah, od tega je že dolgo, — mnogo, mnogo tednov — odvrnilo je dete. „Naročili so mi na smrtni postelji, naj grem k vam in vas tolažim.“

„Naročili so mi tudi, naj molim za vas in vam sporočim, da jih obiščete ob njih grobu, ko boste prišli iz ječe, potem pa lepo in pošteno živite, da pridete enkrat k njim v nebesa.“

„V nebesa! Jaz v nebesa!“ zdihoval je jetnik, obup mu je iz nora razjedal prsi. Naslonil je zopet glavo na svojo bčerko — svojega angelja varuha. Zakaj komaj se je dotaknil, izgnila je obupnost. Česar niso mogli opraviti ni spona ni ječa, storila je otroška udanost — otajal se mu je led okrog srca. Dolgo je počival tako oprt na svoje lepo, mirno, nedolžno dete, in nikdo si je ni upal motiti.

Jetnišničar in paznik sta hodila med tem po zaprtem hodniku sem in tje. — — —

„Oče, dokler vam ne poteče čas, bodem vam stregla,“ pravi deklica.

Vzdignil je oče glavo ter objokan upri svoj pogled v nežno dete.

„Mati me ni tako opominjala. Blagoslovi te Bog, angelj! Da, ti bodeš rešila svojega bednega očeta.“

„Da, oče, rešila vas bodem!“

„Sedaj bi pa morebiti že odšla,“ opozarja uradnik ter pogleda v celico.

„Anica, sedaj se morava ločiti. Ali bodeš še prišlo, dete moje?“

„Ali ne morem tukaj ostati?“

„Ne, srček moj, a prišla bodeš zopet k meni.“

Prijazna moža sta odpeljala sedaj deklico iz temne ječe. Jokala je tiho in zadovoljno, in jetnišničar jo je vzel v svoje stanovanje.

Tukaj je čakal star, ljubezniv gospod.

peljali zvonove v Laporje, jih je pričakovala pri krasnem slavlolu velika množica ljudi. Drugi dan 24. t. m. zbralo se je na tisoče ljudi od vseh krajev, ob 8 uri so jih blagoslovili in potem smo jih v zvonik potegnili in opoldan so že zvonili z njimi. — Letina je pri nas kakor po drugodi prav obilna; posebno pa je v naši okolici vinska trta obrodila zlahkne kapljice prav obilno.

(Iz Senožeč), 24. oktobra: Dne 12. t. m. smo imeli pri nas birmo. Ko prevzvišeni gosp. knezoškof na predvečer dospejo sem, pozdravi jih v imenu učiteljstva in zbranih otrok g. nadučitelj P. Kavčič. Otroško veselje in udanost do škofa pa izrazi mala učenka v priprostitih pa srčnih besedah. Drugi dan je krasno vreme mnogo povzdignilo, slovesnost in veselje dneva. Premil. g. knezoškof so v 5 četrt ure trajajočem govoru ljudstvu na srce polagali prelepe nauke o ljubezni božji do ljudi in kako je Jezus iz ljubezni do nas ustanovil sv. cerkev. Tu v Senožečah so ostali prevzvišeni dvakrat čez noč. To moram pa resnici na ljubo v svojo sramoto povedati, da smo jih ravno tu, kjer so najdlje ostali, najslabše sprejeli. O prihodu je bilo sicer nekaj lučie videti v najbližjih hišah, kjer so prevzvišeni z voza stopili, a te niso mogle razsvetliti splošne teme, ne ogreti mrzlih src. Nasi ljudje pač ne pomislijo, da svečanosti se ne napravljajo le škofa v čast, marveč oznanjajo tudi čast občanov. Drugo jutro so se odpeljali Prevzvišeni v Vreme.

(Šolska slavnost v Predosljih.) Dne 24. t. m. vršila se je v Predosljih nad Kranjem lepa slavnost. Preč. gosp. dekan kranjski, Ant. Mežnar ec blagoslovil je ondotno razširjeno šolsko poslopje, ki prav lepo stoji med cerkvijo

„Glej, tu je mala begunka, katero iščem,“ veselo vslikne.

„Ali poznate dete?“ vpraša uradnik.

„Prav za prav ne — le tako bolj površno, kakor sem jo videl. A moja hči, ki je bila pripeljala to dekletce seboj, da bi je vzela za svojo varovanko, ni mi dala miru. Ko pa je dete zvečer od nas pobegnilo in se ni več vrnilo, prosila me je Helena za vse na svetu, naj poiščem ljubo dekletce, — in ti moj Bog, česa pač oče ne stori svoji hčerki — jedinki na ljubo! Prišel sem v mesto, pozvedaval povsod po deklici in jo tudi zasledil. Kakor sem zvedel ravno sedaj, gospod jetnišničar, hotelo je dekle obiskati svojega zaprtega očeta, ki bo kmalu oproščen. Ako bo hotel mož pošteno delati, ne bo mu manjkalo opravila na mojem posestvu. „No, deklica, ali bodeš šla z menoj?“ vprašal je dobri starček ter pogladil Ankine kodre in sočutno pristavil: „Ubogo dete!“ — — —

Dve milji od Plzna, na posestvu gospoda T., je sezidana lična hišica, v kateri biva priden, marljiv mož s svojo hčerjo. Ana izpolnuje vestno materino naročilo: vestno skrbi za očeta. Ljudje moža zelo spoštujejo in gotovo mu je odpustil tudi Bog.

in župniščem. Te slovesnosti se je udeležil okrajni glavar Gstettenhofer iz Kranja, okrajni šolski nadzornik Andrej Žumer, več gg. duhovnikov iz okolice in velika množica ljudstva. — Dal Bog, da bi šola, katero so občani razširili s tolikim trudom, bila jim vsikdar v pravo izomiko in v veselje. Posebno hvalo pa, da se je delo vse stranski tako lepo in še ne predrago izvršilo, zasluži načelnik stavbenega odbora preč. gosp. župnik in duh. svetnik Jožef Krčon, kar so tudi ob tej slovesnosti navzoči soglasno povdarjali. Blagi gospod gotovo želi, da bi šola vsikdar vstrezala onemu namenu, kateri je njega in vrle občane vodil pri razširjenju stavbe, namreč, da bi vsikdar delovala za versko-nravno vzgojo in izobražbo ondotne mladine.

(Iz Cerknice): Dne 27. t. m. je bil v seji občinskega odbora jednoglasno izvoljen deželnega sodišča predsednik g. Fr. Kočev ar častnim občanom cerkniškega trga.

(Pri občinski volitvi v Šmartnem pri Litji) je bil 26. t. m. izvoljen za župana g. Ignacij Zore, za svetovalec pa: Knaflč, Jaklič, Ambrož, Lovše, Rus in Ponebšek.

(C. kr. orožniška postaja v Dobropoljah.) katero smo dobili začasno takrat, ko so pričeli železnico delati, bo v 14 dneh ponehala. Želeti bi bilo, da se tu stalno nastavi, ker je sedaj več prometa. Lašče pa so precej od rok. Storili so se od županste v ta namen potrebni koraki. Ako ne bo po sebnih ovir, se pozneje to morda doseže. — Mesto učiteljice P. Suve, katera je iz učiteljske službe izstopila, menda pride učiteljica Olga Franc iz Ljubljane.

(Podpečani) iz preserške fare prinesli so nam dopis, v katerem odločno oporekajo grdim lažem, katera je nekdo trosil v „Slov. Narodu“ kot dopis iz Podpeči ob ondotnem gosp. kapelanu med svet. Oni grdilni dopis se ni pisal Podpečjo, ampak kje drugod, najbrže tam na Vrhniki kje. Toliko v pojasnilo, da ne bo svet Podpečanov po krivem dolžil dejanj, s katerimi niso v nobeni zvezi.

(Blaga gospa.) Iz Devina: V nedeljo in v torek 24. t. m. je bila visokorodna gospa Terezija kneginja Hohenlohe previdena s sv. zakramenti za umirajoče. Zdravniki so se izrekli, da bo le še malo ur živela. Visoka bolnica vzela je od vseh svojih otrok, domače duhovščine, svojih oskrbnikov in poslov slovo, ter priporočila vsem zlasti molitev. Hvala Bogu, da ji je popoldne bolezen močno odlegla. In zdaj se že dva dni bolje počuti. Ker se je bolezen na boljše obrnila, darovala je ona in nje družina 100 glđ. za domače podpore potrebne reveže. Reveži bali so se, da zgubijo dobro in usmiljeno mater, katera jih je zmirom podpirala z denarjem, obleko, hrano in počastila z obiskovanjem. Ko je v nedeljo zvon devinski naznanjal, da bodo šli obhajati visoko bolnico v grad, prihiteli so mladi in stari v cerkev, da so v sprevodu spremili duhovnika do grada. Radi so vsi to storili, ker vedeli so, da je svitla kneginja dokler se je upala, šla za sv. popotnico v sprevodu do hiše, kjer je ležal bolnik in koliko časa je klečala čez 70 let stara gospa s svojo služabnico pred hišo, dokler je duhovnik opravil svoje sveto opravilo. Zmirom dajala je najlepši zgled. Redke so tako pobožne gospe v visocih krogih, radi tega se vsi bo ji jo izgubiti. Povrni ji Bog spet ljubo zdravje, če je njegova sv. volja.

(Prestop k pravoslavni veri.) Minolo nedeljo predpoldne je prestopila k pravoslavni veri jedna Slovenka; popoldne ob 4. uri pa sta prestopila jeden Slovenec in jedna Slovenka. Kakor se nam preroča, bilo je mnogo našega občinstva navzočega pri obredu. — Tako suho prinaša to novico „Edinost“ dne 11. okt. št. 79. Sedaj pa naj kdo še trdi, da-li je ali ni pri nas katoliška vera v nevarnosti. Lansko leto smo večkrat čitali po naših listih: „vera ni v nevarnosti“, sedaj pa nam kažejo fakta, da vera je v nevarnosti, in sicer naša rimsko-katoliška vera, katero spoznava slovensko ljudstvo. — To je v kratkem že drugi slučaj, da prestopijo Slovenci v Trstu k pravoslavni veri, v razkolno cerkev, ki ne priznava rimskega papeža kot vrhovnega poglavarja Kristusove cerkve. Kdo je te ljudi napotil k temu nesrečnemu koraku? Ako pomislimo, da je pri slovenskem ljudstvu globoko vkoreninjena sv. vera in ljubezen do katoliške cerkve, ter spoštovanje katoliške duhovščine, smo opravičeni dvojiti, da so ti sedaj „pravoslavni“ kristjani iz prostega nagiba zatajili vero svojih očetov, da so brez nasveta in prigovarjanja od druge strani prestopili v razkolno cerkev, opravičeni smo misliti, da tu mora delovati neka skrivna moč, ki si je zadala žalostno nalogo, odvracati verne Slovence od katoliške cerkve, ter jih tirati v pogubonosni razkol. — Pomenljive v kratki novici so besede: „bilo je mnogo našega občinstva navzočega pri obredu“. — To naše občinstvo je radovedno gledalo, kako jeden katoliški Slovenec in dve katoliški Slovenki zatajijo svojo vero, v kateri jih je izredila mila mati, in to občinstvo — upamo vsaj — je gotovo obžalovalo te ljudi, a traven pa najbrž samo kolikor-toliko škode trpelo, ker se mu je omajalo njegovo versko prepričanje. To je žalostno! In vendar nima „Edinost“, glasilo katoliških Slovencev tržaških, niti besedice obžalovanja ali opomina za to občinstvo?! In to je britko! — Katoliški Slovenci! Ako Vam je na srcu sv. katoliška vera, molite goreče, da se med nami utrdi vera, katero uči sv. mati katoliška cerkev. — Tako vrli „Primorski list“! Mi temu dostavljamo, da je jednako, kakor „Edinost“, ta dogodek objavil tudi „Slovenski Narod“ brez opazke. Tudi to je britko!

(V okr. šolski svet vranski) so se v okrajnem zastopu izvolili ti le gg.: A. Balon, župnik na Vranskem; F. Zdolšek, župnik pri sv. Jurju pod Tabrom; S. Oset, trgovec na Vranskem, Gašper Šorn, župan v Grajski Vasi in F. Prislan, pos. v Parizlah. „Dom.“

(Z Dobrove.) Bog daj, da bi bilo ob prihodnjem poletju tudi vsaj toliko nažeti, kot bilo je ob pretečenem. Samo med pretečenimi osmimi leti so tukajšnja faro obiskovale hude elementarne nesreče: povodnji, viharji, neka toča in požari. Med tem časom gorelo je v tej fari nič manj nego sedemnajstkrat; štiri- ali petkrat je užgala strela. Zadnji požar bil je tukaj pretečen teden — dne 20. t. m. — po noči med 2. in 3. uro pri po domače Tinčku na Utiku hišna št. 19. Zgorelo mu je gospodarsko poslopje z vsem, kar je bilo v njem spravljene; ogenj mu je uničil vso krmo, le živino so oteli. Pri tem posestniku je to v teku dvanajstih let že tretji požar. Dvakrat je gorelo

po dnevu, vselej ob 2. uri popoldne; sedaj pa skoraj ob istem času — po noči. Pogorelec bil je pri „Slasiji“ zavarovan. Vse kaže, da je bilo revežu iz hudobije zažgano; goreti je začelo h kratu kar na dveh mestih: v šupi iz zunaj na oglu v butaricah. Dobro, da je bilo poslopje krito z opekami; ko bi bilo pa s slamo, bili bi bližnji posestniki in tudi cela „Stranska vas“ zdolaj pod hribcem v veliki nevarnosti, ker je izhodnik močno pihal skozi celo noč. Vse te elementarne nesreče napravile so v pretečenih osmih letih blagim dobrovskim faranom, ne trdim preveč, do nad 80.000 gl. škode. Od dne 16. maja pa do dne 10. oktobra t. l. bilo je tukaj 58 gromovitih dni; kaj ne, da lepo števalo v pičlih petih mesecih? — Zdravstvo more se tukaj sploh kaj povoljno imenovati. Le Vsegamogočni naj nam ta dragi dar božji tudi v prihodnje dobrotno ohrani.

(Pri volitvi občinskega predstojništva v Gerjah) dne 23. oktobra so bili izvoljeni: Jakob Zumer za župana; za svetovalce pa: Vinko Jan, Janez Hudovernik, Miha Zupan, Miha Čop.

(Nova šola) bode v štirinajstih dneh otvorena v Bečah pri Loki, katero bode obiskovalo do 100 otrok, ki so bili do sedaj brez pouka. Tudi v Predosljih nad Kranjem je bilo minoli teden blagoslovljeno razširjeno šolsko poslopje.

(Vič dobi novo šolo) Dne 23. okt. je občinski odbor na Viču sklenil, da sežida novo dvorazredno šolo. Potreba je očitna, ker mora sedaj 114 viških otrok obiskovati mestne ljudske šole ljubljanske.

(Vinska letina) Iz ljutomerskih goric se nam poroča: Vinska letina je letos vkljub toči, ki nam je ravno pred trgatvijo dne 10. oktobra iznenadila, še prav dobra. Ker je bilo grozdje že popolnoma zrelo, toča ni škodovala dobroti, ampak samo manj ga je bilo. Še sredi ni ravno mnogo goric jako zadetih, večji del ljutomerskih goric pa je ostal nepoškodovan. Vinskega mošta smo naprešali primeroma toliko, kakor lani, a boljji je precēj, posebno iz tistih goric, kjer se je že več let dobro škropilo, zato pa se kupci tudi v obilnejšem številu radi oglašajo in ga boljše plačujejo, kakor lani. V obče je cena novemu moštu liter od 24—28 kr., šemtertja pa se je kateri že tudi dražje prodal. — Dne 25. oktobra je bila dražba carkvenega in občinskega mošta v Ljutomeru: tam se je povprek plačeval mošt s posodo vred od 160—180 gl. štrtinjak, jeden celó 192 gl. — V velikih ljutomerskih goricah, to je, okoli Jeruzalema v župni miklavški in ljutomerski, so še gorice precēj dobro ohranjene in so tudi primeroma letos rodne bile, drugod pa je strupena rosa trte silno oslabila in zato tudi ne morejo sadu prinašati. To je za viničarje in posestnike jasno opomin, naj škropljenje vestno in zdatno opravljajo, če si hočejo svoje vinograde ohraniti. Peronospera pri nas veliko več škode dela, nego trtna uš, ki se jako počasi razširja in e do zdaj le po večjih gospodskih goricah bila konstatirana, kamor so jo bričias s trtami zatrosili. Razves peronospere je letos tudi huda zima mnogo treja uničila.

(V okolici celjski) bili so izvoljeni tudi v drugem in prvem razredu sami narodnjaki. Nemakutarji vrgli so

puško v koruzo. Niso imeli nobenega upanja več, zmagati le v enem razredu, ter niso prišli niti k volitvi. Izvoljeni so med drugimi v tretjem razredu preč. g. opat Ogradi in gospod dr. Ivan Dečko, v drugem razredu gosp. dr. Josip Sernec in v prvem g. dr. Josip Vrečko. Občina „okolica celjska“ dobila je pred tremi leti še le po najhujši volilni borbi slovenskega župana, sedaj pa je nemškutarija že popolnoma polomljena. To kaže najbolje sijajni napredek narodne slovenske ideje okoli zagrizenega Celja.

(Veliko podporo bode štajerskim vinogradnikom) naklonila štajerska hranilnica. Po devetletnem premišljevanju je prišla vsled ugodnih vspehov, ki jih ima ameriška trta v brežjem do sledečih hvalevrednih sklepov: Skozi tri leta bo darovala vsako leto za posredno pospeševanje ameriških nasadov, namreč s tem, da bode podpirala nasad trtnic in trsnih matišnjakov, nasad šolskih vinogradov, in da bode dajala podpore vinorejskim učencem, popotnim učiteljem in takim osebam, katere bodo trsno cepljenje učile. — Vrh tega se je odločila, darovati jedenkrat za vselej 100.000 glđ. iz svojega združnega zaklada v te-le bolj neposredne svrhe: Podpore boče dajati pridnim in potrebnim manjšim posestnikom za nasad novih vinogradov, darila bode dajala vinčarjem in brezobrestna posojila večjim posestnikom, če tudi ne bi mogli dati ti za posojilo dovolj varnosti. S temi sklepi se bode bavil posebni odsek štajerske hranilnice, da jih izvrši.

(Posojilnica na Slapu pri Vipavi.) Pravila posojilnice z neomejenim poročtvom na Slapu pri Vipavi so od vlade potrjena; novembra meseca začne posojilnica svoje redno poslovanje. Bog daj svoj blagoslov!

(Darilo za rešitev.) Deželna vlada Kranjska je izplačala darilo 26 glđ. 25 kr. redarju Antonu Slabe tu v Idriji, ki je 1. septembra t. l. rešil iz vode Idrije kurjača M. h. Podgornika.

(Nova cesta iz Sodratice čez Goro na Hrib) in s tem zajedno v Loški Potok, jela se bode graditi pr. hodnjo pomlad in sicer v smislu sklepa deželnega zbora. Ta cesta je pač živa potreba za omenjeni kraj!

(Vinska letina) se je v krškem okraju gledé na kakovost dobro obnesla, a le v onih krajih, kjer še ni trtne uši. Žalibog, da se ta nesreča pomika vedno naprej. V Veliki Dolini, na Catežu, pri sv. Križu, v Kostanjevici in v St. Jerneju so vinogradi že več let uničeni po trtni uši. Zadnja leta razdajala je vinske gorice nad Krškim in Leskovecem, po raški, svetoduški in bučenski župniji, le semtrtje se še dobi kak prav pridno oskrbovan vinograd v dobrem stanu. V naštetih krajih se ni pridelalo vina za domačo porabo. Poškodovana je trta tudi že v škecijskih, studenških in boštanjkih vinogradih, a v višje ležečih je ondi še zdrava. Zoper strupeno roso so povsod škropili in letos imajo vsestransko dobro vinsko letino, posebno tisti, kateri so bili toliko pametni, da so pustili grozdje popolnoma dozoreti. Pričeli so s trgatvijo večinoma še le proti sredi t. m., nižje pa že prve dni. Obilen vinski pridelek imajo tudi pri sv. Trojici. — O ceni se še ne ve. Vse pa kaže, da bo kakor lani, po 8 do 12 glđ staro vedro.

(Isterski teran.) Iz t'njanske občine v Istri: Lanijskega leta stal je v „Domoljubu“ dopis iz naše občine, v katerem

se je vabilo slovenske rojake k obilnej naročbi na naš črni teran. To vabilo nam je bilo pripeljalo obilno kupcev zlasti s Kranjskega. Vsi so se izrazili, da so zadovoljni s svojimi naročili. Tudi letos nas je Bog obdaril z obilno trgatvo. Vinski pridelek je uže pospravljen. Zdaj čakamo, da nas prijatelji zopet obiščejo. — Ker se dan danes z vinsko kupčijo godijo večkrat nepoštenne manipulacije, treba je paziti, da se ne zaupa kateremukoli, ki ponuja vinsko tekočino. Mnogi kupec pa tudi ne morejo osebno priti, da pokusijo vino, predno ga kupijo. Mnogo je torej na tem ležeče, da se ima zanesljivega človeka, pri katerem se more pismeno naročiti. Z mirno vestjo se more priporočati rojakom, koji potrebujejo našega vina, da se s svojimi naročili obrnejo do gosp. Ivana Difara, krčmarja v Tinjanu pri Pazinu. Postreženi bodo tudi letos točno in vestno, kakor so bili lani.

(Za koga nabirajo socijalni demokratje denarje?)

„Fränkisches Arbeiterblatt“ prinaša zanesljiva poročila o dohodkih in troških socijalnih demokratov na Nemškem. Vsak socijalni demokrat mora odračunati vsak teden gotove procenete svoje plače, navadno tri, i več „za namene stranke“; razven tega mora še podpirati mnoge druge sklade in naročevati liste. Na ta način se nabere deset milijonov mark na leto! In kakšni so tisti „nameni stranke“? 50 vodij I. vrste dobi à 10.000 mark, skupaj torej 500.000 m.; 300 vodij II. vrste à 5000 m. = 1.500.000 m.; 500 agitatorjev à 3000 m. = 1.500.000 m.; socijalno-demokratičnim poslancem 120.000 m.; za agitacije v 350 volilnih okrajih à 10.000 m. = 3.500.000 m.; socijalnim listom v podporo 1.800.000 m. Skupaj 9.000.000 mark. Jeden milijon pa ostaja za nepričakovane trške. Toliko milijonov se tedaj uporabi, da se ljudstvo čuva, toliko pobajkovalcev, kričačev, ki se dela bojé, dobro živé, in ubogi delavec strada, ničesar ne dobi od ogromne svote, h koji je s svoj mi doneski pomogel, in mora trdo delati, in kričač se mu za hrptom še smeje. — Tudi v ljubljanski kazini so delavci skladali denar v socijalno-demokratične namene. Torej je tudi za nas dobro vedeti, kam gre ta nabrani denar!

Liga + 38.

(Zajčje leto.) Če sploh s katerim, tedaj smejo letos lovci biti zadovoljni z zajčjim plenom. Polna ni jih le ljubljanska okolica, nego v istej meri in deloma celo v večjem številu tudi sosedni okraji. Sleherni tržni dan doneso jih tudi obilo na trg, in nizke cene za katere se prodajajo, — od 60 kr. do gold., — pričajo že dovolj, da se mars kak lovec letos smeji, ker se lahko za najemščino odškoduje, — nasprotno pa marsikateri kmetovalec te dôbe in zajcev boji, ker nema od lova nikake koristi, marveč le škodo, dokler ga ne reši nov lovski zakon!

(Nadloga s cigani.) Z Vrhnike, 23. oktobra: V četrtek, 19. okt., dopoldne, prišla sta dva cigana in dve ciganki v hišo nekega posestnika v Začarje fare podlipske. Zahtevali so zabele in hoteli kuhati na ognjišču. Ko pa jim gospodinja reče, da zabele ne more dati, pač pa jim krompirja, udari jo jeden ciganov s sabljo po rami. Gospodinja hitro skoči iz veže in zapre vrata, kliče na pomoč. Cigan udari jo drugič skozi razpoko po glavi. V tem prijeté sosedje na pomoč, a cigani so zbežali iz hiše na drugi

strani in tekli v gozd, streljajoč na kmeto. Vrhniška žandarmerija jim je bila kmalu za petami, a odnesli so pete, razven jedne ciganke, pobirajoče dražje. — Pač pa bi bilo že davno potrebno, da bi se ti roparski ciganski svojati drugače stopalo na pete, ki nadleguje mirne ljudi, da še življenja niso varni pred njo.

(Dve zautnici za par novih čevljev.) Da imajo umoviti posebno šolo, v kateri se uče ljudi slepariti, dokazuje nam tudi sledeči premeteni dogodek, kateri se je zadnje dni pripetil na Nemškem. — Bila sta in sta gotovo še danes dva ptička, katerih jeden je imel take čevlje na nogah, da so se njegovi prsti le preveč zvedavo ozirali po svetu. Ker novcev ni, treba nove čevlje na drug način dobiti. Jeden stopi hitro v prodajalnico. Da si pokatati mnogo lepe robe in ker mu je jeden par posebno všeč, svoje stare škarpe sezuje in si nove pomeži. Ravno prav so mu — toda v tem trenutku je eno prisopihalo njegov tovariš v prodajalnico in mu priloži par gorkih zautnic — ter hitro odnese pete. Tako vnebovpijoče krivice oni v novih čevljih seveda ne more prenesti. — Razkašen plane kviško in jo vdere za hudobnežem. Prodajalec pa je radovedno in smeje gledal za njima. Ker pa še danes ptička ni nazaj, se gotovo že jezi.

(Nova ljutomerska šola) je dovršena in je bila dne 26. oktobra komisijonalno pregledana in razven nekaterih malenkosti za šolo jako primerno spoznana. Poslopje stoji nad trgov na majhnem bregu in ima čist zrak, lep razgled, tiho in mirno okolico, in ne pretežavno cesto in pot. Pot se bode še primerniše in položniše izpeljala, ko se neke ovire odstrani. Največja napaka za zdaj je ta, da ni pitne vode blizu, ki pa se še morebiti najde, ker trški vodotok ima blizu šole svoj izvir in rezervar. V tem šolskem poslopju bodo stanovali v posebnem oddelku zraven šolskega sluga nadučitelj in nadučiteljica; v glavnem delu bode četirirazrednica za dečke in četirirazrednica za deklice, vsaka s svojim vhomom. Zraven glavnega vhoda nahaja se ve lika dvorana kot telovadnica in pri lehi in v prvem nadstropju več majhnih sobic za shrambo šolskih reči ali v sili tudi za stanovanje učiteljev ali učiteljic. Poslopje stane 43.000 glid. in s pohištrom in drugimi potrebščinami gotovo ne bode od 50.000 glid. nič ostalo. Ker ste stari šoli že prodani, bode se v novem šolskem letu poduk že v novi šoli začel. Daj Bog, da bode korist šolskega poudučevanja primerna velikim stroškom za šolsko poslopje.

(Pri vrtnarju.) Vrtnar (razkazuje razne rastline): „Glejte gospica, tu raste tobak.“ Gospica: „Aj, kako zanimivo! Kdaj pa poženo iz rastline smodke?“

(Zanesljiva ura.) „Jaz ne potrebujem nobene ure v svoji spalnici; ko pride mož domov, takoj vem, kako je s časom. Ako stopa prav oblastno, ni še pozno; — ako pride prijazen domov in mi voščil dober večer, potem je že precej pozno; — ako pa sezuje čevlje pred vrati in se spravlja v posteljo brez luči, tedaj pa še posebno dobro vem, da bo treba kmalu vstati.“

(Raztaljivo.) Zenin: „Ali je mogoče videti kaj lepšega, kakor je ta veličasten gozd!“ — Nevesta: „Ja, le praviš mi eni?“

(Lahka pomoč.) Stotnik: „Infanterist Muha, vedaj, ste pri raportu. Ne vem že, kaj naj z vami počnem!“ — Infanterist Muha: „Gospod stotnik, na odpust me pošljite!“

(Malo več gibanja.) Zdravnik (bolnika preiskavajo): „Vi se premalo gibljete, prijatelj! Kakšen posej pa imate?“ — Bolnik: „Ze trindvajset let sem raznašam pisma.“

(Dobro plačal.) Pek (šepa ko sreča čevljarja): „Pi vas pa že še naročim čevlje; zadnji me tako tišče, da kar šepam.“ — Čevljar (tudi zašepa): „Mene pogledajte, saj sem tudi jaz ves šepast.“ — Pek: „Vidim! Menda tudi od svojih čevljev.“ — Čevljar: „Kaj še! Ne zato, ampak sta vaših temelj mi je padla na nogo.“

(Izgovor.) „Včeraj, soseda sem vam posodila dve jajci — vi pa ste mi prinesli le eno nazaj!“ — „Samo eno — é, sem se pa že moral ušteti!“

(Na televiziji.) „Janko pati, veter ti vzame še klobuk, ako se iztezaš take skozi okno!“ (Ko Janko ne sluša, namrejo mu oče naglo klobuk z glave in ga skrijejo, rekoč: „Tako — ali te nisem svaril, sedaj ti je pa odnesel veter klobuk!“ (Janko grozno tuli. Zato rekoč čez nekaj časa oče: „Le tiho bodi sedaj in pazi! Ko zažvižgam — pa pride klobuk zopet nazaj!“ (Zažvižgajoč, in v tem, ko gleda Janko, od kje pride klobuk, nasadili so mu ga iz oče skrivaj na glavo, na kar deček vtihne). „Tako, sedaj ga imaš zopet!“ (Ko sta oče in mati zatopljeni v medsebojen pogovor, vrže Janko klobuk skozi okno in reče: „Oče, požvižgaj no še enkrat!“ — A klobuka več ni bilo!

 Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 16. novembra 1893 zvečer.

Loterijske srečke.

Današ, 21. oktobra:	81.	69.	48.	18.	22
Gradec, 21. oktobra:	69.	55	75.	54	61.
Line, 26. oktobra:	24	14	75	75.	79.
Trst, 26. oktobra:	40	10.	6	80	18.

Tržne cene v Ljubljani

dne 28. oktobra.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica m. st.	8	50	Speh povejen, kgr.	—	66
Reš.	6	—	Sarovo maslo.	—	55
Jedmen.	6	—	Jajce, jedno.	—	3
Oves.	6	70	Mleko, liter.	—	10
Ajda.	8	50	Goveje meno, kgr.	—	64
Proso.	5	50	Telečje.	—	58
Koruz.	6	—	Svinjake.	—	55
Krompir.	2	14	Kokranovo.	—	36
Leča, hktl.	12	—	Pikane.	—	40
Grah.	12	—	Golob.	—	18
Fidel.	9	—	Seno, 100 kgr.	3	57
Maas.	1	04	Slama.	2	67
Maas.	—	68	Drva trda, 4 kub. mtr.	—	—
Speh sved.	—	60	„ mehka, „	5	—

Podpisani naznanjamo sorodnikom in znancem da je naša soproga ozir. mati, stara mati in sestra

Ana Stepec roj. Nadrah

veleposesnica v Dragi pri Višnji gori

dné 19. oktobra večkrat previdena s svetimi zakramenti, v 72. letu mirno v Gospodu zaspala.

Blago rajno priporočamo v molitev in blag spomin.

Draga, dné 28. oktobra 1893.

Marija Stepec, soproga — Ivan, Fran. Alojzij, sinovi, — Alojzij, Josip, Angela Gorec unuki, — Anton Nadrah, brat — Franciška Trentelj, Meta Kastelic, Katarina Brodnik, sestre.

Najnižje cene.

Preobleke

L. Mikusch,

torarna izdelave, Ljubljana, Metelkova ul. 18.

Skrbno

Popravila

Največji izbor

Izvrstni letošnji

štajerski planinski jabolkovec

liter 5 kr., in

sladek hruševce

liter 4 kr.,

je v večjih množinah s postaje Hartberg na Gor. Štajerskem na prodaj.

Na vprašanja odgovarja iz ugodnosti z. Karol Tomšič, c. kr. poktni upravitelj v Hartbergu na Štajerskem. 1

Marija sedem žalosti

'priporočila vreden molitvenik 63 (11)

Vezan v platno 80 kr., v usnje 90 kr., usnje z zlato obrezo 1 gl., v šagrin-usnje 1 gl. 20 kr., po pošti 5 kr. več.

Gobi se pri J. Bonaču, knjigovezu v Ljubljani, in v Katol. Bukvarni.

30 **Ölzova kava** 16
priznana najboljša in najizdatnejša dodaja kavi se dobiva v glavni zalogi za Kranjsko pri M. Wagnerjevi vdovi v Ljubljani, in v vseh špecerijskih in konsumnih prodajalnicah.

Jedino pristna
Knelpova sladna kava
bratov Oels

v rudečih štirioglatih zavitkih se dobiva v Ljubljani pri M. Wagnerjevi vdovi in v vseh špecerijskih in konsumnih prodajalnicah. 29-16

Povesti

V. zvezek:

Andrej Kalan

izšel je ravnokar ter se dobiva komad 20 kr., po pošti 23 kr. v Katoliški Bukvarni in Tiskarni v Ljubljani. — Tudi III. in IV. zvezek sta še v zalogi.

Vsi stroji za kmetijstvo
vinarstvo in moštarstvo!

Mlatilnice, vitla, triere
Čistilne mlne za žito
resalnice za krmo
Avtomatični
aparati proti peronosperi
tlačilnice za vino
tlačilnice za sadje
mline za sadje
predmete za kleti, sesalnice za vse namene, kakor v občo: vse stroje za kmetijstvo, vinarstvo in moštarstvo razpolaga v najugodnejših, najboljše konstrukcijskih

IG. HELLER, DUNAJ
22 Praterstrasse Nr. 78.

Dagite ilustrirani katalog v vsakihi in glavnih župnih mestih in gostinskih gostilnah.

Najugodnejši pogoji. — Jamstvo. — Stroji se daje na poskušajo. Česa se se zveza zveže! Prekopalnem znanje popani!

45 let na dobrem glasu!

C. in kr. avst.-ogr. in kr. gršk. zobnega zdravnika

dr. Poppa anatherinova ustna voda

najprijetnejša in najboljše ustna voda na svetu, pomaga pri ustnih in zobnih bolečinah, in pri istočasni rabi z dr. Poppa zobnim praškom ali zobno pasto ohrani zdrave in lepe zobe.

Gosp. dr. J. G. Poppa, c. in kr. avst.-ogr. in kr. gršk. dvora, zobn. zdravn. na Dunaji. 51 10-8

Srečni uspehi, katere sem skušal sam in katere so skušali moji bolniki, ki so rabili anatherinovo ustno vodo, mi nakladajo dolžnost, da kot zdravnik izjavim, da sem jo večkrat priporočal ne le kot najboljše med znanimi zobne ohranjujočimi sredstvi, temveč tudi kot varovalno sredstvo proti pogostnim ustnim boleznim, o katerih se večkrat toži, ter isto še vedno kar najtopleje priporočam.

Sloveče toaletne specijalitete dr. J. G. Poppa, c. in kr. avst. in kr. grškega dvornega zalagatelja, na Dunaju, mesto, Bognersgasse 2., prodajajo: V Ljubljani: G. Piccoli lek., W. Mayer, lek., J. Svoboda, lek., U. pl. Trnkóczy, lek., J. Grečl, lek., Ed. Mahr, parf. K. Karinger, V. Petričič, J. S. Benedikt; v Črnomlju: J. Blatek, parf. K. Karinger, V. Petričič, J. S. Benedikt; v Kamniku: J. Močnik lek.; v Kočevju: J. Braune, lek.; v Kranju: K. Savnik, lek.; v Krškem: Fr. Böhmches, lek.; v Litiji: J. Beneš, lek.; v Metliki: Fr. Wachsa, lek.; v Novem mestu: F. Haika, lek.; v Postojni: Fr. Baecarich, lek.; v Radovljici: A. Roblek, lek.; v Škofljoki: J. Zenatti, lek.; v Trebnjem: J. Ruprecht, lek.; v Vipavi: A. Guilielmo, lek. in vse lekarno, draguerije in parfumerije v Avstro-Ogerski.

Vzamejo naj se le dr. Poppa izdelki.

Zlata kolajna, Bruselj 1892.

Najboljše sredstvo za

želodec,

katero želodec in opravi-
prebavnih delov života krepi
in tudi odprti život pospešuje, je

tinktura za želodec,

katero pripravlja

Gabrijel PICCOLI,

lekar pri „angelju“

v Ljubljani na dunajski

5 12-11 cesti

Cena 1 stekl. 10 novcev.

(1) ————— 50—14

Izdelovatelj razpediti to tink-

turo v zabojčkih po 12 steklenic

in več. Zabojček s 12 steklenicami po 12 steklenic
gld. 2 60; s 36 gld. 3 84; s 44 gld. 4 26; 55 steklenic
tehta 5 kg s pošto teže in velja gld. 5 36; 110 stekl.
gld. 10 80. Poštino plaša vedno naročnik.



2 zlati, 13 srebrnih
medalij.



9 častnih
in priznanih listin.

Kwizdov restitucijski fluid

veča za umivanje konj.

Steklenica velja 1 gld. 40 kr. a. v.

Vse nad 30 let z najboljšim uspehom v rabi v mnogih
dvornih blevih, v znamenitih zasebnih in vojaških
blevih, okrepuje pred in ojačuje po velikih na-
porih, pri izpahnenji, otrplosti itd. ter ojači konja za
izredno težko vožnjo in tek.

Dobiva se v lekarnah in prodajal. zdravilnih sredstev.
Pri nakupovanju pazi naj se na varstveno znamko ter
zahteva izredno

Kwizdov restitucijski fluid

Glavno zalogo ima

France Ivan Kwizda,

e. in kr. avstr. in kralj. rumenski dvorni založ. okrož. lekarnar

Korneuburg pri Dunaju. 45 8-7



Sib. Kneipp

Neobhodno potrebno za vsako gospodinjstvo je

Kathreiner-jeva Kneipp-a sladna kava

z okusom navadne kave. Ta kava daje to nedosežno prednost, da
se škodljivemu vživanju namešane ali s surrogati pomešane navadne kave
lahko odrečemo in dobimo okusnejšo, pri tem pa še zdravejšo in
redilnejšo kavo. — Neprekosljiva kot dodaja navadni kavi. — Po-
naredb se skrbno izogibaj. — 1/2 kilo 25 kr. — Dobiva se
povsod.

Pristno samo v belih zavrtkih s podobo župnika
Kneippa kot varstveno znamko. 10 (24 20)

Izdajatelj: Dr. Ivan Janežič.

Odgovorni urednik: A. Kalas.

Tiska „Katoliška Tiskarna.“

zadnja cena

R. Miklauc

v Ljubljani, Špitalske ulice šte. 5.

Zaloga vsake baže

**gvantnega blaga za možke
in ženske** 79 9-5

kakor tudi vse vrste koe, kovtre, srajce,
jope, nogovlece, svile in calgaste rute itd.

po najnižji ceni.

zadnja cena

France Čuden preje Goba

MURAR

v Ljubljani, Mestni trg št. 25

prilagoja slatn. oblikstvu, posebno pred. duhovščini največjo svojo
zalogo zlatih, srebrnih in nikelnastih

**švicarskih
žepnih ur**

po najnižjih cenah, vsakovrstnih

**stenskih ur in
ur budilnic**

verifik. protanov, uhanov
in vseh v to stroko spadajočih
predmetov.

Popravila izvrši točno in
natančno, poštena naročila pre-
skrbuje hitro. — **Cenike** po-
šilja brezplačno po pošti, v istih
popisane so natančno ure in v
oznaki čas jamčenja za traj-
nost in trpečnost blaga. — Za-
menjuje stare ure in druge
tvari. 25 (20-17)



Zamenjavam tudi stare srebrne ure. 25